

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5594/06
31.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби "АА", у саставу "ББ", кога заступа по пуномоћју АБ, ради поништаја решења Министарства финансија Републике Србије - Управе царина 01/4 број У/П-515/06 од 31.08.2006. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 31.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба предузећа «ДИН Фабрика дувана» а. д. из Ниша, изјављена против решења Царинарнице Ниш, број: У/П-425/2006 од 15.03.2006. године, које је донето сходно одредби члана 105. став 5. Царинског закона («Службени гласник РС», бр. 73/03 и 85/05), и члана 239. став 1. тачка 1. и 245. Закона о општем управном поступку («Службени лист СРЈ», бр. 33/97 и 31/01), а којим је одбијен захтев тужиоца за повраћај плаћеног царинског дуга по ЈЦИ УВ-4 број: 189 од 01.02.2005. године ЦИ Аеродром Ниш.

Тужилац тужбом оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене закона и повреда правила поступка. У тужби наводи да је решењем Министарства за економске односе са иностранством број: 180-483-00-00613-1/2004-07 од 04.01.2006. године, које је примио дана 17.01.2006. године, ослобођен од плаћања царине на увоз опреме која представља улог страног улагача, а која се односи на опрему по спецификацији која је увезена по наведеној царинској декларацији. Истиче да то што до тренутка увоза опреме тужиоцу није достављено наведено решење, које представља формални доказ о испуњености услова за спровођење поступка ослобођења од плаћања царинског дуга, пропуст је државног органа и ни на који начин не може довести у питање његово право на ослобођење од плаћања увозних дажбина у складу са одредбом члана 194. став 1. Царинског закона за чију примену су били испуњени сви услови у моменту увоза. У вези са тим указује да је услов за добијање решења о ослобођењу од плаћања увозних дажбина за опрему, регистрација повећања капитала по основу улога страног улагача код Агенције за привредне субјекте, због чега је приликом увоза опреме извршено царињење и плаћање обрачунатог износа царинских дажбина, који поступак је спроведен у складу са чланом 215. став 1. тачка 2. Царинског закона, јер је царински дуг настао због неиспуњења услова за одобравање повољнијег третмана увоза, тј. због недобијања доказа о испуњености услова за ослобођење од плаћања дажбина на увоз опреме. Стога сматра да су испуњени сви услови за повраћај царинског дуга применом члана 234. став 1. Царинског закона, како је то навео у благовремено поднетом захтеву, јер се ради о царинском дугу који није требало да буде плаћен, те да се у овом случају не ради о захтеву за понављање царинског поступка применом одредби Закона о општем управном поступку како су то органи ценили. Предложио је да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије.

Након разматрања списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Врховног суда Србије, поступио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепеним решењем правилно одбијен захтев за повраћај наплаћеног царинског дуга за робу увезену по наведеној царинској декларацији. Ово са разлога што из списка предмета произилази да је тужилац приликом увоза и царињења робе поднео царински документ који је сачињен према стању робе у време увоза и документацији која је поднета приликом увоза робе, те да је царински документ – декларација у свему одговарао стању робе и поднетој документацији, због чега нису испуњени услови да се применом члана 105. Царинског закона изврши измена података у наведеној ЈЦИ УВ-4, а тим ни услови за повраћај плаћеног царинског дуга. При томе, тужилац у поступку прихватања декларације није тражио ослобођење од плаћања увозних дажбина за увезену робу у складу са одредбама закона којима се уређује страно улагање, а применом члана 194. став 1. тачка 1. Царинског закона, нити је у складу са Правилником о облику, садржини, начину подношења и попуњавања декларацији и других података у царинском поступку ("Службени гласник РС", број 129/03 ... 117/05) у ЈЦИ УВ-4 унео шифру која би

указивала да се ради о роби за коју се не плаћају увозне дажбине, па је правилан закључак царинских органа да у овом случају нису испуњени услови из члана 234. Царинског закона за повраћај наплаћеног царинског дуга. Такође је правилно оцењено да у овом случају нису испуњени ни услови за понављање управног царинског поступка применом одредби члана 239. - 246. Закона о општем управном поступку и по том основу услови за измену података у царинској декларацији применом члана 105. став 5. Царинског закона, јер се не ради о новој чињеници или доказу у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Тужилац се Министарству за економске односе са иностранством обратио захтевом за ослобођење од плаћања царине за увоз опреме која представља улог страног улагача дана 23.11.2005. године, а решење по захтеву тужиоца донето је од стране овог органа дана 04.01.2006. године, па се ради о доказу који је прибављен након окончаног поступка царинења а у време извршеног увоза и прихватања царинског документа овај доказ није био прибављен.

Суд је ценио наводе изнете у тужби којима тужилац указује да је погрешан закључак царинских органа у вези непостојања услова за понављање поступка, с обзиром да се његов захтев односи на повраћај плаћеног царинског дуга, па је нашао да се овим наводима не доводи у питање законитости оспореног решења. То што је првостепени орган у образложењу решења изнео разлоге који се односе на не постојање услова за понављање поступка у смислу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку у вези члана 22. Царинског закона, при чему се диспозитивом решења одбија захтев тужиоца за повраћај наплаћеног царинског дуга, није од значаја на другачије решење ове управне ствари. Другостепени орган је у поступку по жалби оценио да нису испуњени услови из члана 234. Царинског закона у вези члана 194. истог Закона за повраћај наплаћеног царинског дуга, дајући довољне и јасне разлоге, па имајући у виду да је управни поступак јединствен, на овај начин отклоњени су пропусти првостепеног органа.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби па је нашао да се не могу прихватити као основани, јер у тренутку увоза, прихватања декларације, као и стављања робе у слободан промет, роба пријављена по наведеној декларацији није представљала робу на коју се не плаћају увозне дажбине, јер тужилац није поседовао документацију у складу са прописима за коришћење царинске повластице, па се у овом случају не ради о наплати царинског дуга који није требало платити.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 31. 10. 2007. године, У. 5594/06

Записничар, Председник већа-судија,

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж